

Joanna
Rees

Een
speling
van
het lot

Terwijl één zus haar verleden ontrafelt, probeert de ander het wanhopig te verbergen...

Over het boek

Oost-Duitsland, 1971. Twee baby's – zusjes – worden 's nachts verhandeld. Thea gaat mee naar Amerika en zal opgroeien in onvoorstelbare rijkdom. Romy belandt in een louche weeshuis waar kinderen alles behalve veilig en geborgen zijn.

Ook al leven ze duizenden kilometers van elkaar verwijderd en weten ze niet van elkaars bestaan, de twee vrouwen blijven hun leven lang met elkaar verbonden. In de jaren die volgen, zal één zus haar uiterste best doen het verleden te ontrafelen, terwijl de ander vastbesloten is het te begraven, koste wat kost. Als hun paden elkaar uiteindelijk kruisen, en alles wat hen dierbaar is op het spel staat, is het niet zeker of Thea en Romy op tijd de schokkende waarheid zullen ontdekken.

'Een epische pageturner die je meevoert tot grote hoogten en naar diepe, wanhopige dalen.' – Novelicious.com

'Deze blockbuster heeft het allemaal: geld, glamour, blackmail, moord, familievetes, liefde... het is simpelweg het perfecte zomerboek!' – Lovereading.co.uk

Over de auteur

Joanna Rees is de vrouwelijke helft van het succesvolle auteursduo Josie Lloyd & Emlyn Rees. Ze heeft inmiddels enkele soloromans op haar naam staan. Met *Een speling van het lot* slaat ze een nieuwe, meer spannende weg in. Joanna woont afwisselend in Engeland en Spanje met haar man en drie dochters.

Bezoek onze internetsite www.awbruna.nl
voor informatie over al onze boeken en dvd's.

Joanna Rees

Een speling van het lot

A.W. Bruna Fictie

Oorspronkelijke titel

A Twist of Fate

Copyright © Jo Rees, 2012

Vertaling

Erica Feberwee

Omslagbeeld

© Corbis/ Hollandse Hoogte

Omslagontwerp

Sanneke Prins, Sproud Amsterdam

© 2013 A.W. Bruna Uitgevers, Utrecht

ISBN 978 90 449 6920 7

NUR 302

Voor mijn zus Catherine

Oost-Duitsland, 1971

De groezelige, witte Trabant stopte midden in het bos. Het haperende geluid van de remmen deed een zwerm vogels verschrikt krijsend opvliegen, de nachtelijke hemel tegemoet. Toen de lawaaierige motor zweeg, daalde er opnieuw een inktzwarte wade van stilte neer.

Sebastian Trost, die achter het stuur zat, liet de koplampen branden. Ze schenen op het bevroren pad vóór hem dat dieper het bos in liep. Er was die nacht geen maan en het begon licht te sneeuwen.

Als jongen had hij hier regelmatig gejaagd met zijn vader, dus hij kende deze weinig gebruikte route naar Schwedt, aan de Poolse grens, maar al te goed. Maar in het donker hing er een vijandige sfeer tussen de vertrouwde bomen en Sebastian wenste niet voor het eerst dat hij gewoon thuis was, in zijn huurappartement.

Hij legde zijn handen tegen elkaar en blies erop, in een poging ze op te warmen na de lange rit. Toen keek hij opnieuw onopvallend in zijn spiegelkje.

Volkmar, zijn baas, zat achter hem, met zijn hoed diep over zijn voorhoofd getrokken. In de staalfabriek waar hij werkte, had Sebastian de gefluisterde verhalen gehoord, over Volkmar's ouders die waren gevangengenomen en gemarteld door de Stasi, en dat Volkmar zelf in de gevangenis was geboren. Zijn smalle gezicht had iets van een rat. Het was het gezicht van een man die voor niets terugdeinsde om zich te handhaven.

Sebastian was pas twee weken zijn chauffeur. Hij was tegen zijn zin gerekruteerd nadat hij erbij had gestaan toen Volkmar een

man neerstak op het laadperron van de staalfabriek. Uit angst voor zijn eigen leven had Sebastian de andere kant uit gekeken. Hij kende het klappen van de zweep. Zolang hij zijn mond hield, hadden hij en zijn gezin niets te vrezen.

Toen hij een sigaret opstak, probeerde hij niet te laten merken dat zijn handen beefden. Opnieuw wierp hij een blik in het achteruitkijkspiegeltje, maar nu keek hij naar de plek rechts naast Volkmar.

Daar stond een broodkrat op de achterbank, en in die krat lagen twee baby's te slapen, twee kleine meisjes, allebei in een eenvoudige, gebreide deken gewikkeld. Schuldbewust vroeg Sebastian zich af hoe lang het zou duren voordat Martina, zijn vrouw, zou merken dat haar dierbare dekens waren verdwenen. En hij dacht aan zijn eigen kinderen, aan zijn zoons, die als baby onder diezelfde dekens hadden gelegen.

'Waar blijft hij nou, verdomme! Solya zou iemand sturen! Hij had er allang moeten zijn.' Volkmar keek op zijn horloge, toen haalde hij een pistool uit zijn binnenzak en woog het op zijn hand.

Solya.

Er was in de wijde omgeving niemand die zoveel angst inboezemde. Alleen al het feit dat Sebastian zijn naam kende, zou voor hem en zijn gezin tot een wrede executie door de Stasi kunnen leiden.

Maar daar wilde Sebastian niet aan denken. In plaats daarvan dacht hij aan thuis, aan Martina en aan de stoofschotel van konijn die ze had gemaakt. Hij stelde zich voor dat ze na het eten samen op hun harde matras zouden liggen, onder de deken van bont, hij met zijn hand om een van haar weelderige borsten. Dat hij zijn ademhaling zou aanpassen aan de hare. En hij dacht eraan dat hij haar nooit zou vertellen dat hij vannacht hier was geweest. Laat staan waarom.

Maar hoe hij ook zijn best deed aan iets anders te denken, terwijl hij voor zich uit staarde naar de tunnel van sneeuw, steeds opnieuw drongen dezelfde vragen zich aan hem op. Waar kwamen de baby's vandaan? Wie waren hun moeders? En hoe was Volkmar aan de twee kinderen gekomen?

Een van de baby's bewoog en begon te jammeren. Een zacht, bijna miauwend geluid. Sebastian dacht dat zijn hart zou breken.

'Wat is er?' bromde Volkmar geërgerd, alsof hij zich bewust was van Sebastians ongemakkelijkheid.

'Ik eh... ik dacht... Waar gaan ze naartoe?' vroeg Sebastian, in een poging geïnteresseerd te klinken en niet te laten merken hoe doodsbang zijn eigen medeplichtigheid hem maakte.

'Wat doet het ertoe? Ik krijg duizend mark per kind,' zei Volkmar. 'Hoe dan ook, het schijnt dat een van de twee naar Amerika gaat.'

Sebastian hoorde een zweem van trots in zijn stem. 'Hebben ze daar zelf niet genoeg baby's dan?'

'Geen anonieme. En geen baby's die nog zo klein zijn als deze, zonder papieren, zonder verleden,' zei Volkmar.

'En wat gebeurt er met de andere?'

Volkmar haalde zijn schouders op en toen Sebastian in de achteruitkijkspiegel keek, las hij in zijn dreigende blik welk lot het andere kind beschoren was. Het scheen dat Solya's clandestiene netwerk contacten onderhield met Bolkav, het staatsweeshuis in de heuvels, omgeven door een waas van geheimzinnigheid. Van de kinderen die er terechtwamen, werd in veel gevallen nooit meer iets vernomen. Bij de prikklok in de staalfabriek had Sebastian geruchten gehoord dat sommige weeskinderen voor films werden gebruikt. Gruwelijke, perverse, gewelddadige films, waarvan de beelden een mens voorgoed achtervolgden.

Als dat het lot was van een van de kleine meisjes, dan waren dit waarschijnlijk de laatste vredige momenten die het ooit zou kennen.

In de verte werden lichten zichtbaar tussen de bomen. Sebastian knipperde met zijn ogen, werd verblind toen ze dichterbij kwamen en er ten slotte een oude Mercedes stilhield op het pad. Toen pas werden de koplampen gedoofd.

Sebastian voelde de loop van Volkmars pistool tegen de rugleuning van zijn stoel.

'Uitstappen! En help me met dat krat!'

Sebastian haastte zich om te doen wat hem werd opgedragen. Hoe eerder het voorbij was, hoe beter.

Sebastian huiverde. Niet van de kou – het was in de auto nauwelijks warmer geweest dan daarbuiten – maar van de mysterieuze, dreigende stilte in het bos. Vergeleken met de stad, waar door de fabrieken altijd een bijtende smog hing, was de lucht hier schoon en helder. Sebastian was tot het uiterste alert, met al zijn zintuigen. Hij tuurde ingespannen naar de stilstaande Mercedes en kon in het duistere inwendige de contouren van twee gedaanten onderscheiden.

Hij gooide zijn sigaret weg, die sissend doofde in het dunne laagje vers gevallen sneeuw, maakte haastig het achterportier van de Trabant open en tilde het krat eruit, waarbij hij de baby's instinctief, als om hen te beschermen, dicht tegen zich aan hield.

Toen hoorde hij het geluid van autoportieren die werden dichtgeslagen. Sebastian draaide zich om en zag twee mannen aankomen. De ene was een reus, een beer van een vent met een zwarte baard. De andere droeg een leren jas. Hij was nog jong – begin dertig, schatte Sebastian – en had een breedgeschouderde, atletische gestalte. Zijn blonde haar was heel kort geknipt. Het enige wat afbreuk deed aan zijn knappe verschijning waren zijn bleekblauwe ogen. De ogen van een roofdier dat, als het de kans kreeg, het vlees van je botten zou scheuren.

‘Solya!’ Volkmar kwam naast Sebastian staan. ‘Ik had u niet verwacht.’

Sebastian voelde dat zijn keel werd dichtgesnoerd van angst.

‘Volkmar, ouwe makker!’ zei de kleinste van de twee. Dat was dus blijkbaar Solya. Hij spreidde zijn armen en kwam naar voren om Volkmar te omhelzen. Het viel Sebastian op hoe volmaakt wit zijn tanden waren. ‘Dus je hebt ze?’ Hij deed weer een stap naar achteren en schoof de mouw van zijn jas omhoog, zodat er een zware, gouden armband zichtbaar werd.

‘Ja. Allebei. Zoals u had gezegd.’ Volkmar knikte naar Sebastian, die met het krat naar voren kwam alsof hij brood ter inspectie aanbood.

Solya's bleke ogen begonnen te glinsteren bij het zien van de

baby's. 'Mooi zo.' Hij glimlachte. Uit de binnenzak van zijn jas haalde hij een blanco witte envelop die hij tegen Volkmar's borst drukte. Doordat de flap open was, kon Sebastian zien dat er een stapel schone, nieuwe bankbiljetten in zat.

Daarop hief Solya een geschoeide hand naar zijn ondergeschikte, die achter hem stond. 'Udo! De wodka!' Hij wiebelde gebiedend met twee vingers. 'Voor onze vriend.'

Solya gaf de fles die Udo hem aanreikte, aan Volkmar. Zijn zwarte handschoen stak scherp af tegen het zilverkleurige etiket.

'Als een gebaar van goede wil.'

'Dank u! Dank u wel.' Met een licht neigen van zijn hoofd pakte Volkmar de fles aan.

Solya klakte met zijn tong en keerde zich naar Sebastian. In het krat staken twee kleine neusjes als prille rozenknopjes boven de dekentjes uit die Martina lang geleden had gebreid, het ene groen, het andere geel.

'Wat vind jij? Welke wordt het?' Hij vroeg het luchtig, als een grap. Zijn accent verried dat hij uit Berlijn kwam. 'Ze zijn allebei nog klein genoeg. Dus kies jij maar!' Zijn ogen boorden zich in die van Sebastian. Toen gooide hij een munt omhoog, plukte hem uit de lucht en legde zijn hand erop. 'Wie van de twee zussen krijgt het goed? En welke heeft pech?'

Zussen? Niemand had Sebastian verteld dat de baby's zusjes waren. Op de een of andere manier maakte dat het allemaal nog veel erger. Zusjes die zo kort na elkaar waren geboren... Twee kinderen verliezen... Dat moest ondraaglijk zijn voor een moeder!

Sebastian voelde dat zijn hart wild tekeerging. Solya hield zijn hoofd schuin, bijna alsof hij het hoorde. Hij leek met zijn ijsblauwe ogen in Sebastians ziel te kunnen kijken. Deze man was een duivel, wist hij met absolute zekerheid. Net zoals hij zeker wist dat hij, Sebastian, verdoemd was.

Hij keek op de twee onschuldige meisjes neer en wenste dat hij met ze het bos in kon rennen, en nooit meer terugkomen.

'Ik... ik kan het niet.' Zijn stem brak. Even was hij bang dat Solya kwaad zou worden, maar toen zag Sebastian dat hij glimlachte.

'Je hebt gelijk.' Solya nam zijn hand weg en keek naar de munt.

‘Als er iemand voor God moet spelen, dan ben ik het.’ Hij reikte in het krat, tilde de baby’s eruit en nam in elke arm een van de zusjes. Het krat voelde plotseling wanhopig leeg in Sebastians handen.

Nu pas zag hij dat een van de kinderen – het oudste zusje – wakker was geworden.

Ze maakte geen geluid, maar keek met haar donkere ogen, glanzend als zwarte kiezelstenen, naar Solya op.

‘Deze vind ik leuk,’ zei die. ‘Ja, deze hou ik zelf. Zeg maar dag tegen je kleine zusje.’ Hij hield de baby’s even naar elkaar toe, alsof het een spelletje was. ‘En de andere, de geluksvogel, die geven we aan Walchez. Hij weet wat er verder mee moet gebeuren.’ Solya keerde zich naar Udo en gaf hem het jongste kind, in het gele dekentje.

De baby leek onmogelijk klein en kwetsbaar in de armen van de reusachtige man. Maar ze werd niet wakker.

‘Ziezo. Geregeld.’ Solya knikte, toen wendde hij zich af en liep terug naar zijn auto, op de voet gevolgd door de logge gedaante van Udo.

Sebastian keek naar Volkmar, die goedkeurend het etiket op de fles wodka bestudeerde.

Was het echt zo simpel? Was het mogelijk dat de gruweldaad die ze hier hadden verricht, zou worden vergeten? Dat niemand er ooit nog over zou praten?

Nee, dacht Sebastian. Hij zou het in elk geval nooit vergeten!

Met het lege krat nog in zijn handen zag hij de twee mannen in de Mercedes stappen. De motor werd gestart, de auto keerde op het pad, en toen waren de baby’s verdwenen.

Volkmar liet de fles in zijn jaszak glijden en wreef in zijn handen. ‘Vooruit! Waar wacht je nog op? We hebben wat te vieren!’

DEEL 1

1

Oktober 1979

Anders dan de naam deed vermoeden, was Little Elms verre van klein. Sterker nog, het telde honderdvijfentwintig hectare en diverse meertjes en kunstmatig aangelegde waterpartijen. Het grijze, kasteelachtige landhuis, compleet met torentjes, ontleende zijn naam aan de majestueuze olmen die met name in de herfst een schitterende aanblik boden en de trots van New England vormden.

Theadora Maddox was die morgen al vroeg op voor haar rijles. Aan de voorkant van het huis, in het hart van de enorme, cirkelvormige oprijlaan van grind, zat ze onberispelijk gekleed – rood jasje, roomwitte rijbroek en zwarte cap – en met een kaarsrechte rug op Flight, haar grijze Welsh Cob. Het was een frisse ochtend. Diep inademend keek ze hoe de zon de rijp op het gras deed smelten en het omtoverde tot een veld van diamanten. Ze hield van Little Elms, en het zou weer een perfecte dag worden, wist ze.

In de verte, voorbij de laan met goud- en koperkleurige bomen, lagen de stallen. Daar had haar vader, Griffin Maddox, ooit Showbiz gehuisvest, het paard dat tot driemaal toe de Kentucky Derby had gewonnen. Net als Starburst, waarmee Alyssa, Thea's moeder, tijdens de Olympische Spelen van 1960 in Rome een gouden medaille bij het springen had behaald.

Maar als beroemd krantenuitgever en directeur van Maddox Inc., het snelgroeïende, internationale mediaconcern, gokte Maddox tegenwoordig op andere paarden. Zijn volbloeden bereed hij nog maar zelden, en ook de speciaal voor hem gemaakte Lotus en zijn Aston Martin-oldtimers kwamen de garage nauwelijks meer uit. Griffin bleef gedurende de week bij voorkeur in Manhattan,

om zijn opbloeiende imperium efficiënter te kunnen besturen.

En wat Alyssa Maddox betrof, zij was de reden dat Thea al zo vroeg op was. Want Thea was vastberaden te leren springen, voordat haar moeder thuiskwam uit het ziekenhuis. Ze wist dat het Alyssa's vurige wens was uiteindelijk weer te kunnen paardrijden, samen met haar enige dochter. Thea zou er alles aan doen om te zorgen dat die wens in vervulling ging.

Haar moeder was opgegroeid in Engeland, maar ze was naar Amerika gekomen toen ze Little Elms had geërfd van haar grootouders, de McAdams', die rijk waren geworden door de handel in vastgoed in Manhattan. Ze hadden het landgoed laten bouwen als een – verfraaide – replica van hun voorouderlijk huis in Schotland. Vrijwel tegelijk met het moment waarop ze het landgoed erfde, was Alyssa verliefd geworden op Griffin Maddox. Dus had ze haar hart gevolgd en van Little Elms haar nieuwe thuis gemaakt.

Thea vergat geen moment hoe bevoorrecht ze was om hier te wonen. Net als haar moeder voelde ze zich innig verbonden met Little Elms. Hier hoorde ze thuis, hier was alles zoals het zou moeten zijn.

En het zou niet lang meer duren of alles werd weer normaal. Dat wist Thea zeker. Zodra die akelige kanker over was, kwam haar moeder weer thuis. En dan zouden Alyssa en Griffin Maddox opnieuw door heel New Engeland op handen worden gedragen. Dan zouden ze in het voorjaar weer hun beroemde atletiektoernooi organiseren en in de zomer zouden alle rijke, beroemde, bijzondere vrienden van papa en mama naar Little Elms komen, voor het jaarlijkse Maddox-bal.

Johnny, de eerste stalknecht, die naast Thea's paard stond, duwde haar gepoetste laars in de stijgbeugel en klopte op haar been.

'Je bent er klaar voor,' zei hij lachend, met zijn Engelse accent. Zoals altijd droeg hij rijlaarzen en een bemodderd Barbour-jack. Toen hij naar haar opkeek, zag Thea de bloes op zijn gebruikte gezicht, van de inspanning omdat hij haar paard al zo vroeg had moeten zadelen.

Johnny en haar moeder waren in Engeland samen opgegroeid,

en het was Johnny die de paarden van de McAdams' naar Amerika had gebracht. Eenmaal daar, was hij gebleven en nooit meer weggegaan.

'Waar is Michael?' vroeg Thea.

'Die zal nog wel niet klaar zijn met zijn werk.' Johnny wreef Flight over zijn flank, liep om het dier heen en pakte de teugels.

'Maar je leert me toch wel precies dezelfde sprongen als hem, hè?' Michael Pryor mocht dan anderhalf jaar en vijf dagen ouder zijn, hij was een jongen, en dus wilde Thea per se alles beter kunnen dan hij.

Johnny Faraday wreef grijnzend over zijn voorhoofd. Hij had kunnen weten dat Thea het niet alleen voor haar moeder deed, maar dat ze deze extra les ook wilde om Michael af te troeven. Johnny kende geen kind dat zo ambitieus was en zoveel doorzettingsvermogen had als Thea. Ze moest nog acht worden, maar ze had de vastberadenheid van een achttienjarige.

Net als de rest van het personeel vroeg Johnny zich regelmatig af waar haar vriendschap met Michael uiteindelijk toe zou leiden. Nadat er bij Alyssa kanker was geconstateerd, hadden de Maddoxen besloten Thea thuisonderwijs te geven. Maar in de exclusieve, geïsoleerde omgeving van Little Elms was Michael Pryor het enige andere kind van haar leeftijd. Op aandringen van Thea kregen ze samen les en ook in hun vrije tijd waren ze onafscheidelijk.

Johnny kon zich geen gelukkige uitkomst van de vriendschap voorstellen. Michael mocht dan een helder verstand hebben, hij bleef de zoon van de huishoudster en Thea Maddox was... Theadora Maddox, dochter van een schatrijke vader, met een schitterende toekomst voor zich. En een meisje als Thea, met haar stellige overtuiging dat ze voor geen jongen hoefde onder te doen, zou verwachten dat in die toekomst alles binnen haar bereik lag. Ach, dacht Johnny, misschien had ze wel gelijk. Als Margaret Thatcher het in Engeland tot minister-president kon schoppen, wat zou Thea dan wel niet kunnen worden, met alle kansen die ze kreeg in een land als de Verenigde Staten?

Het verdrietige was dat Michael en Thea in het sociale spectrum weliswaar elkaars tegenpolen waren, maar dat ze verder in alle

opzichten perfect bij elkaar pasten. Johnny hield zijn hart vast als hij eraan dacht wat er zou kunnen gebeuren wanneer ze in de puberteit kwamen.

Maar zover was het nog niet, troostte hij zichzelf. Voorlopig was Thea nog een klein meisje. Wat deed het ertoe dat de vonken eraf vlogen als Michael en zij elkaar uitdaagden? Zijn werk zou een stuk saaier zijn zonder Thea om de boel op scherp te zetten, besefte Johnny. Zo moeder, zo dochter, dacht hij liefdevol. Onbuigzaam en niet voor een kleintje vervaard.

‘Je laat Thea toch niet te hoog springen, hè? Pas op dat je haar niet aanmoedigt!’ Mrs. Douglas kwam naar buiten.

Johnny zette glimlachend zijn handen op zijn pezige heupen. Thea’s gouvernante zag eruit alsof ze op weg was naar de kerk, met een gezicht als een oorwurm. Maar zo zag ze er altijd uit.

‘Maak je niet druk, Mrs. D,’ stelde Johnny haar gerust. Hij wist heel goed hoe afschuwelijk ze het vond als hij haar naam afkortte. Mrs. Douglas vond dat ze recht had op extra respect, omdat ze – vroeger, in Engeland – ook Alyssa’s gouvernante was geweest. ‘Ik heb het je al vaker gezegd, ik weet wat ik doe.’

Thea glimlachte, zoals altijd dankbaar wanneer Mrs. Douglas op haar nummer werd gezet. Ze vond het vermakelijk te zien hoe het personeel kibbelde over wat goed voor haar was.

‘Wees in elk geval voorzichtig,’ riep Mrs. Douglas, terwijl Johnny de teugels pakte en Flight over het grind van de oprijlaan naar de paddock leidde.

‘We zullen zien!’ Johnny salueerde zonder zich om te draaien. Toen keerde hij zich naar Thea. ‘Denk erom dat je me niet teleurstelt. En dat je geen schrammetje oploopt! Want dan krijgt Mrs. Douglas alsnog gelijk, en die bevrediging gun ik haar niet.’

Maar dat was Thea ook niet van plan. Mama was een beroemde springruiter geweest, dus het lag voor de hand dat Thea haar talent had geërfd.

Een halfuur later was ze buiten adem nadat ze Flight tot tien keer toe over de kleine balk had gestuurd, zonder die zelfs maar één keer aan te tikken.

‘Kan Michael dat ook?’ Ze keerde haar paard en reed terug naar Johnny.

‘Ja hoor! Dat kan Michael ook,’ zei een stem die de hare nabootste.

Thea draaide zich om en zag haar beste vriend en rivaal, Michael Pryor, de paddock in komen op Buster, de koppige bruine pony die met zijn harige vacht een mikpunt was van spot in de stallen, maar waarmee Michael de geweldigste resultaten wist te bereiken.

Anders dan Thea droeg hij geen perfecte rijkleding maar een rafelige, oude spijkerbroek, een geruit overhemd en een spijkerjack. Honingblonde krullen kwamen onder zijn groene wollige muts vandaan en vielen over zijn voorhoofd.

‘Hij kan het ook en bovendien een stuk sneller,’ zei hij plagend, terwijl hij met pretlichtjes in zijn ogen naast haar kwam rijden.

‘O ja?’ Haar wangen gloeiden. ‘Sneller dan dít?’

Ze drukte haar hakken in de flanken van haar paard en reed in volle vaart op de hindernis af, Flight dwingend er zonder aantikken overheen te gaan. Het lukte, en ze was apetrots toen ze keerde en zag dat Michael op de rug van Buster voor haar klapte.

‘Dat was een makkie. Ze kan beter! Waar of niet, Johnny?’ riep hij. ‘Wacht, dan help ik je om de balk hoger te leggen.’

Johnny knikte. Ondanks de waarschuwende woorden van Mrs. Douglas wist hij dat Thea allang aan hogere sprongen toe was. Bovendien zou ze Michaels uitdaging niet kunnen weerstaan.

‘Alles goed?’ vroeg hij bij het zien van de donkere kringen onder Michaels ogen.

‘Ik heb Guido’s dienst overgenomen,’ antwoordde hij, terwijl ze de hindernis verhoogden.

Guido, de tuinman, had een slechte rug, dus Michael was voor hem ingevallen. Maar Johnny wist dat hij zich tegenover Thea niet wilde laten kennen. Klagen lag niet in zijn aard.

Van de andere kant van de paddock sloeg Thea hen gade toen ze een stap naar achteren deden. De balk lag minstens een halve meter hoger, schatte ze.

‘Dat gaan we redden!’ Ze klopte Flight liefkozend op zijn zachte

hals, toen keerde ze en ze dwong hem in galop, recht op de hindernis af.

Maar deze keer ging het helemaal mis. In plaats van majestueus over de hindernis te zweven en vervolgens met een triomfantelijke grijns naar Michael te rijden, merkte Thea tijdens de aanloop al dat Flight uit balans raakte. Bovendien – en dat was nog erger – kwam hij ongelukkig neer, zodat Thea werd afgeworpen en met een smak op de grond belandde.

Michael was als eerste bij haar. ‘Thea, Thea!’ riep hij ademloos, terwijl hij op zijn knieën naar haar toe gleed. ‘O, god. Het is allemaal mijn schuld.’

Thea haalde diep adem, vastberaden om niet te gaan huilen. Die lol gunde ze hem niet. Ze had het verpest. Nou en? Maar toen ze hem aankeek, zag ze dat hij haar helemaal niet uitlachte.

‘Het spijt me! Echt! Dat meen ik!’ Zijn blik was oprecht.

Voor het eerst viel het haar op hoe prachtig de gouden vlekjes in zijn lichtbruine ogen waren.

‘Daar kan jij toch niks aan doen!’ Ze werkte zich half overeind. ‘Wat is dat spreekwoord ook alweer? Hoogmoed komt voor de val!’

Op dat moment kwam Johnny aanlopen. Hij grijnsde, opgelucht dat ze blijkbaar niets mankeerde, en streek door haar blonde haren. Ze was nog zo klein, soms brak het zijn hart als hij haar zulke volwassen dingen hoorde zeggen. Hij hielp haar weer op de been.

‘Niets gebroken, hoop ik?’ Hij raapte haar cap op.

‘Nee, deze keer niet.’ Michael sloeg een arm om haar schouders en knuffelde haar.

‘Au!’ Ze vertrok haar gezicht. Haar schouder zou vast en zeker bont en blauw worden, maar ze wist dat Michael haar geen pijn had willen doen. ‘Laat me maar los,’ zei ze dan ook op verzoenlijke toon. ‘Ik val heus niet om.’

‘Afijn, als je maar niks tegen Mrs. D. zegt. Of tegen je vader. Anders kan ik mijn koffers pakken.’ Johnny zei het lachend, maar hij meende het wel. Griffin Maddox kon een lastige werkgever zijn en Thea was haar vaders oogappel.

Ze begon te lachen. ‘Nee, natuurlijk niet.’ Het zou niet bij haar opkomen het personeel erbij te lappen. In haar ogen waren ze allemaal één grote familie.

Maar net toen Johnny en Michael haar weer in het zadel wilden helpen, werd Thea’s aandacht afgeleid. Met haar bemodderde witte handschoenen schermde ze haar ogen af tegen de felle zon.

Over de laan met bomen kwam een glimmend zwarte limousine aanrijden. ‘Kijk! Daar is papa!’

‘Ik zal mijn moeder waarschuwen.’ Michael wisselde een blik met Johnny. ‘Ze had ze niet vóór het weekend verwacht.’

Maar Thea luisterde niet. Ze had het al op een rennen gezet, dwars door de paddock. Haar cap viel af, zo wild zwaaide ze met haar armen, en haar gezicht straalde van geluk.

Ze kwam ademloos bij het hek aan, op gelijke hoogte met de limo die stilhield op de oprijlaan. Haar hart bonsde vol verwachting terwijl ze op de houten omheining klom. Ze had haar ouders bijna een maand niet gezien en hun thuiskomst kon maar één ding betekenen: haar moeder was weer beter.

Mama was thuis.

Maar haar hoop verbleekte zodra Anthony, de chauffeur van haar vader, uitstapte. Doorgaans lachte of knipoogde hij naar haar, maar nu ontweek hij haar blik. Hij liep haastig om de auto heen en opende het achterportier.

Griffin Maddox stapte uit, hij knipperde met zijn ogen tegen de ochtendzon en zette met een vermoeide zucht zijn slappe zwarte vilthoed op. Wanneer ze aan haar vader dacht, zag Thea hem in een cowboyshirt terwijl hij haar lachend omhooggooide. Dan dacht ze eraan dat hij haar altijd zijn zonnetje noemde. En dat hij haar ooit, op een dag, alles zou leren wat hij wist. Dat alles wat hij had op een dag van haar zou zijn.

Maar nu zag hij er door het donkere waas op zijn kaken vermoeid uit en zijn knappe gezicht stond afgetobd.

‘Papa!’ riep Thea. Bij wijze van antwoord legde hij vermoeid een vinger op zijn lippen, om haar duidelijk te maken dat ze zachtjes moest doen. Griffin Maddox was een lange, rijzige man met een

atletisch postuur. In zijn jonge jaren op Harvard had hij deel uitgemaakt van het roeiteam. Nu waren zijn bewegingen echter housterig terwijl hij om de auto heen liep. Zijn dure cameljas hing open en daaronder droeg hij een onberispelijk maatpak.

Thea klom haastig over het hek toen Anthony het achterportier aan de bestuurderskant opendeed. Even later zag ze het vertrouwde been van haar moeder tevoorschijn komen.

Op een meter of vijf van de auto bleef Thea aarzelend staan. De adem stakte in haar keel toen haar vader en Anthony haar moeder uit de auto hielen.

Ze zag er zo anders uit, vond Thea. Ze leek ineens zo breekbaar. De vrolijk gekleurde zijden sjaal die ze om haar hoofd had gewonden, maakte haar ingevallen wangen nog bleker.

Toen rende Thea naar haar moeder toe en sloeg haar armen om haar heen. Maar terwijl ze zich tegen haar bontjas drukte, voelde ze hoe angstaanjagend mager haar moeder was.

‘Je bent weer thuis!’ Thea deed met een dappere glimlach een stap naar achteren.

‘O, Thea! Mijn lieve Theadora,’ zei haar moeder zacht. ‘Mijn prachtige geschenk van God.’

Ze pakte Thea’s hand en kustte haar liefdevol op het voorhoofd. Thea trok haar neus op. Ondanks haar vertrouwde parfum rook haar moeder vreemd – naar iets chemisch en naar iets wat Thea niet kon thuisbrengen.

En ze klonk ook anders. Haar stem was schor, raspand, weinig meer dan een moeizaam gefluister. Toen ze haar hand langs Thea’s gezicht legde, voelde die zo koud dat Thea ongewild achteruitdeinsde. Ze was geschokt toen ze zag dat de ogen van haar moeder diep waren weggezonden in hun kassen.

‘Hebben de dokters je niet beter gemaakt, mama?’ Ze kon zich niet inhouden, de vraag brandde op haar tong. Alles waar ze bang voor was geweest, was uitgekomen. Alles waarvoor ze avond aan avond had gebeden dat het níét zou gebeuren.

Haar moeder gaf geen antwoord. En dat hoefde ook niet. Want terwijl Thea in haar ogen keek, zag ze daar iets heel ergs. En dat erge werd nog versterkt door de tranen die in haar moeders ogen

schitterden. Het was iets waar ze op dat moment nog geen woord voor had, maar wat ze ooit zou leren kennen als de diepste vorm van verdriet. Het verdriet van afscheid nemen.

Boosheid welde in haar op. Haar vader was niet voor niets Griffin Maddox! Hij had heel veel geld! Behalve dokter Myerson, hun huisarts, had hij de allerbeste dokters geraadpleegd. Grote mensen zoals haar vader konden alles weer goedmaken. Waarom kon hij er dan niet voor zorgen dat haar moeder weer beter werd?

Thea voelde een huivering diep vanbinnen, de huivering die betekende dat ze ging huilen. Maar ze wist instinctief dat ze sterk moest zijn. Om haar mama gelukkig te maken. Want gelukkig zijn was de beste manier om beter te worden.

Ineens schoot het haar te binnen dat ze iets voor haar mama had gemaakt. Ze liep er al weken mee rond, in de vurige hoop dat haar moeder weer thuis zou komen of dat ze met haar vader mee mocht naar het ziekenhuis om haar op te zoeken.

Ze reikte in haar zak. Geholpen door Mrs. Pryor, Michaels moeder, had ze de rode zijde in de juiste vorm geknipt en toen zorgvuldig de steekjes erop geborduurd. Doordat het zo lang in haar zak had gezeten, zaten er wat pluisjes op. Maar dat was vast niet erg, dacht ze, terwijl ze haar moeder het kleine hartje in de hand drukte.

‘Dit heb ik voor je gemaakt, mama. Want ik wist dat je weer thuis zou komen.’

Alyssa Maddox drukte het hartje tegen zich aan en sloot haar ogen. Thea’s vader ondersteunde haar toen ze begon te beven.

‘Jij bent het mooiste wat me had kunnen overkomen,’ fluisterde Alyssa Maddox. Er schitterden opnieuw tranen in haar ogen. ‘Wat er ook gebeurt, dat mag je nooit vergeten, Thea.’

Waarom praatte mama zo? Alsof er geen hoop meer was. Mama moest gewoon naar een andere dokter. Een betere dokter. Een dokter die haar weer gezond kon maken.

‘Kom, Lis,’ zei Thea’s vader zorgzaam. ‘Anders vat je kou.’

Hij wilde haar naar de auto draaien, maar ze verzette zich.

‘Nee. Ik wil Thea zien rijden,’ zei Alyssa Maddox met een zweem

van haar vroegere eigenzinnigheid. ‘Nog... nog één keer.’ Haar stem klonk opnieuw ijl, krachteloos.

‘Oké! Let op!’ Thea’s ogen straalden, want ze was vastberaden haar moeder nieuwe moed te geven.

Ze draaide zich om. Ze wist dat ze haast moest maken en werkte zich half klimmend, half springend over het hek. Ze landde soepel, met gebogen knieën. Nu kwam het erop aan. Op de een of andere manier wist ze dat dit het belangrijkste was wat ze ooit voor haar moeder zou doen.

En dus zette ze het op een rennen, terug naar Johnny.

Mrs. Douglas stond haar op te wachten, met haar cap. In haar degelijke zwarte mantel bood de oude dame een merkwaardige aanblik in de modderige paddock. Waarom dreigde ze nu alwéér roet in het eten te gooien? Maar Mrs. Douglas had geen aandacht voor Thea. Ze keek over Thea’s schouders naar de oprijlaan.

‘Ik moet mama laten zien hoe goed ik kan springen!’ riep Thea naar Johnny, terwijl ze haar cap opzette.

Johnny knikte, hielp haar in het zadel en controleerde of haar voeten stevig in de stijgbeugels zaten.

‘Wacht even, dan leg ik de balk weer lager,’ zei hij.

‘Nee! Ik kan het best!’ zei Thea streng. Met een ruk aan de teugels dwong ze Flight, die aan een paar grassprietten stond te knabbelen, zijn hoofd op te tillen.

Thea keek naar de hindernis. Ze reed er in een wijde boog naartoe, drukte haar hakken aan en dreef Flight recht op de hindernis af. Haar hart juichte toen ze eroverheen zweefde.

Het ging geweldig! Er verscheen een brede grijns op haar gezicht.

Een volgende hindernis onttrok de limousine aan het gezicht. Terwijl ze eromheen reed, keek ze trots naar Johnny. Maar ze zag dat ook hij naar de oprijlaan staarde.

Haar glimlach verdween toen ze besepte dat haar moeder haar niet had zien springen. Ze was in elkaar gezakt en lag op de grond. Anthony en Thea’s vader knielden naast haar op het grind. Zodra ze haar overeind hadden gehesen, hielpen ze haar haastig de auto in.

Terwijl de limo keerde, galoppeerde Thea naar de omheining. Ze was net op tijd om te zien dat de limo zijn draai voltooide en met grote snelheid wegreed, terug naar de stad.

Het rode hartje lag op het grind. Vergeten. Gehavend.